

KÉPZELETBELI RIPIORT EGY 40 ÉVE SZOLGÁLÓ PAPPAL

Riporter: Először azt kérdezem, kivel is beszélgetek?

Pap: Erre az a spontán válaszom, hogy egy rossz pappal, aki egyébként az N-i Egyházmegyében fekvő T-n és B-n plébános, és az Óháti Károly névre hallgat. Nem kell megjedni a „rossz” jelzőtől. Nem szerénységből mondtam. És nem árt hallani egy rossz papot is, hiszen én is képviselek egy táborot. Tanulságos lehet hallani tapasztalataikról, szenvedéseikről és örömeikről. Töreksem arra, hogy ne hazudjak egy szikrányit sem!

Mindenesetre bátornak, ügyesnek tartom Önt azért, mert mer velem riportot készíteni. Az igazság az, hogy a médiumok szinte csak jó papokat szoktak ilyen riportokra fölkérni. Vagy azokat, akik azt hiszik magukról, hogy jó papok, illetve úgy tesznek, mintha jó papok lennének. Több ilyen „mintha” papról olvasok például a Keresztény Élet c. újságban. Sokszor unalmasak, egy kaptafára húzhatók, és az őszinteséget kérném tőlük számon. Amikor elolvasok ilyen cikkeket e papokról és egyházközségeikről, néha arra gondolok: ha idegen bolygóról jönne valaki, és ezeket olvasná, azt gondolná – némi túlzással –, hogy itt tömve vannak a falusi templomok, minden egyes gyerek örömmel jár hittanra, és mindenki órák hosszat bújja a Bibliát.

Riporter: Miért mondja magát rossz papnak?

Pap: G. Istvánnak hívták a főnökömet az egyik kápláni helyemen. Ő mondta: „A papnál boldogabb ember nincs.” Ezt persze nem tartom így igaznak, de hogy az ő szájából hiteles volt, az biztos. Mert 67 évem alatt még nem láttam boldogabb (és tisztább) embert a világon, mint ezt a Vianney Szent János típusú embert, akinek a beszédéből ugyan nem sokat meríthetnénk, de annál inkább a lényéből – a mindenséget. Talán még édesanyámról állíthatnám ezeket. És persze a jezsuita Nemeshegyi Péterről.

Most válaszolok a kérdésére. Azért vagyok rossz pap, mert nem vagyok boldog. A jó pap boldog! Más nem is lehet. És vidám, amikor az Igét hirdeti. Amint Luther Márton mondja: „Az evangélium jó hír, örömhír, amitől énekelni, táncolni van kedve az embernek.”

A jó papnak – boldogsága mellett – természetesen nagy szíve is van. Most az a néhány ember villan az eszembe – és nem is mind vallásos –, akikkel életemben találkozva éreztem, hogy sugárzik belőlük a szeretet. No, nekem a halálom után az lenne a legnagyobb dicséret a híveimtől, ha így emlegetnék: „Ebből a paptól sugárzott a szeretet.” De hát hol vagyok még ettől?!

Riporter: Nem gondolja, hogy nem célszerű dolog, és elriasztja az embereket, ha azt mondja magáról, hogy rossz pap?

Pap: Az igazságot sosem tartottam elriasztónak, legfeljebb fájdalmasnak. Viszont a hazugságot mindig elriasztónak tartottam.

Egy lelkigyakorlaton a bemutatkozáskor megdöbben tettem társaimat, bár nem állt szándékomban. Kérdezték, hol szolgáltam. Soroltam a helyeket. Mind B betűvel kezdődött. A csupa B kihozta egyikükből a kérdést: „B, B, B –

és boldog is vagy?” Nem! – válaszoltam. Ezt hallva arcukra fagyott a mosoly. Látszott rajtuk, azt várták, hogy boldogságot hazudjak. Ezt a választ viszont oda nem valónak, paphoz méltatlannak érezték.

Riporter: Tehát a fő ok az, hogy nem boldog?

Pap: Igen. Az a pap, aki nem boldog, egészen biztos, hogy rossz pap. Persze, ez ugyanígy vonatkozik a hívekre is.

Riporter: És mi az oka, hogy nem boldog a hivatásában?

Pap: Több oka van. Néhányat felsorolok. Az egyik, talán a legfontosabb, hogy Istent – akiben nagyon hiszek, aki életem középpontja, és mindig Őt hirdetem – többnyire távol érzem magamtól. Nagyon szenvedek ettől a távolságtól. Önbecsapásokhoz, mint sokan mások, nem vagyok hajlandó folyamodni. Ezért magányos vagyok, és óriási szeretetigényem (ami mindenkiben benne van) kielégítetlen marad. Ezt az igényt nem tudom – mert nem is lehet – csip-csup, netán bűnös örömmel betölteni, mint például túlzott evéssel-ivással, lopott szerelemmel stb.

Riporter: Akkor mi a hiba? Mi lett volna a megoldás?

Pap: A teljes, minden fenntartás nélküli átadottság Istennek. Még a szexualitásomat is átadva. A női társ utáni égető vágyamat Krisztus szerelmével helyettesíteni. De az én kijelentésemben ez az utóbbi nem pietista maszlag; én ugyanis azt értem rajta, hogy ha sikerült volna Jézussal nagyon szoros, személyes, „szerelmes” kapcsolatot kialakítanom, akkor most boldog lennék.

Riporter: Ha ilyen pontosan tudja a boldogság elérésének módját, akkor miért nem cselekedett így?

Pap: Mert kényelmes, e világi, érzéki voltam (és vitatom azt is, hogy minden pap megkapja a cölibátus karizmáját). Ebből biztosan kiemelhetett volna a sokkal több és bensőségesebb ima. Az imán persze csak a jó imát értem, azt, amelyik nem hazug, önzően kunyeráló, amelyik a szív legmélyén születik meg, és minden mesterséges, kierőszakolt érzésnek hijával van. Életem hátralevő éveiben szeretnék úgy élni, hogy már semmit se kérjek Istentől, hanem csak dicsőítsem őt, és hálát adjak neki. Mert hisz különben minden egyes alkalommal hazugságban maradok, amikor azt imádkozom, hogy „legyen meg a Te akaratod” (Mt 6,10).

Riporter: Az ima tényleg fontos.

Pap: Ha nem a legfontosabb. Isten nem látható. De akkor mi más révén tudnék hozzá kapcsolódni, őt szeretni?

Riporter: Beszélgessünk tovább a boldogság-boldogtalanság vonalán haladva.

Pap: Jó. Tehát sokszor felmerült bennem, hogy ha egész életemben Jézust hirdetem, az Ő országát, cserébe miért nem jön közelebb, miért van oly távol, miért rejtőzködik előlem.

Említettük, hogy az evangélium örömhír. Jézus örömhírét hogyan lehet boldogtalanul, savanyú képpel hirdetni? Volt Baján egy sokak által szentnek tartott főnököm, akinek a prédikációi, állítom, a hívekben csak növelték a depressziót, ahelyett hogy reményt gyújtottak volna bennük. Ez a kettősség hatástalanná teszi az evangéliumot. A

templomok szerte Európában üredek. Persze, tudjuk, ennek a lemorzsolódásnak más okai is vannak. De szerintem fontos oka az, hogy a hirdető, hitoktatók között kevés az, aki a boldogságát Istenben keresi, és boldog is, de Istenben boldog. Bizony kevés hát az olyan, akinek „szép a lába”. Evvel Izaiás szavaira céloztam: „Milyen szép a lába annak, aki jó hírt hoz” (Iz 52,7)!

Riporter: Előfordult-e, hogy szinte kopernikuszi fordulatnak élte meg az igazság felismerését?

Pap: Volt néhány eset, én legalábbis így éltem meg őket.

1. Káplán koromban K. Nándor, az öreg, bölcs pap egyszer evvel a mondattal vágott mellbe: „A kereszténység lényege az őszinteség.” Nem értettem. Hát nem a szeretet a lényege? Aztán lassan megvilágosodott, hogy evvel azt akarta mondani, az őszinteség a szeretetnek alapfeltétele, és nélküle gyanús, ingatag, hiteltelen, légvár... Azóta egészen a mai napig keményen törekszem arra, hogy sose hazudjak. A prédikációban sem. (Persze, azért ijedtemben, szorultságomban, néha még elkövetem.) Viszont sok kollégámnál láttam életem során, hogy az őszinteséget eléggé balkézről veszik, s előnyben részesítik a képmutatást.

2. Jálics Ferenc tudta a legmeggyőzőbben igazolni nekem azt az igazságot, hogy emberszeretet nélkül az istenszeretet önbecsapás. Istent nem lehet szeretni az emberek megkerülésével, csak rajtuk keresztül. Ő írja: „Meggyőződésemmé vált, hogy a hitoktatás és a vallásos nevelés legfontosabb feladata az emberekkel és Istennel való kapcsolatunk egységének hirdetése. Amíg ez nem válik vérünk-ké, a keresztény hit csak üres elmélet marad.” Egy pap mesélte, hogy szinte beleégett a lelkébe egyik professzorának ez a kijelentése: „Fiam, szeresd az Istent, nagyon, nagyon szeresd!” Szerintem butaságot kért, és ezt kellett volna beleégetni a lelkébe: „Fiam, szeresd az embereket, nagyon, nagyon szeresd!” Istent könnyű szeretni, hiszen nem is lehet látni. Viszont a legnehezebb az embereket szeretni, nem beszélve az ellenségeinkről! Ó Istenem, de nehéz szeretni néha még az esetleg velem egy fedél alatt lakót is, a főnökömet vagy a beosztottamat! (1Jn 4,20 és Lk 6,27-35.)

3. A harmadik felismerésemhez nem kellett észütlen-gésben szenvednem, bárki rájöhet. Ez pedig az, hogy van, akit a „vallásossága” még gyarlóbbá tesz, mint volt, nem hogy jobbá. Azért használtam az idézőjelet, mert ez nem is igazán vallásosság, mert vallásosságuk nem az életük egészét átjáró kovász, hanem megtalálják benne a kibúvókat, könnyítéseket (például: „majd úgyis meggyónom”), az alibiket, a képmutatást támogató motívumokat, a semmire sem kötelező jámbor gyakorlatokat (például sokkal könnyebb egymás után akár több száz rózsafüzért is elmondani, mint szívből megbocsátani annak, aki súlyosan megbántott). Mindenki jól tudja, hogy nagyon sok templomba jár, imádkozó, szentségeket fölvevő hívő élete ugyanolyan szeretetlen, önző, pénzahajzás, mint a nem hívőké. Miért? Mert az élet igazi, gyökeres megváltoztatása, a megtérés nagyon nehezebbre esik az embernek. Ehelyett híveink jó része – akárcsak Jézus korában az a sok vallását gyakorló, de helytelenül vallásos zsidó (Lk 3,7-8) – szertartásokba, imákba és a szentnek tartott közösség, a templomi közösség védőszárnyai alá menekül. Vagy „későbbre menekül”, azaz halogatja a megtérést. Nagy mesterei va-

gyunk a halogatásnak. Így aztán elmarad az élet megújítása, elmaradnak az újfajta tettek. Például minden első pénteken meggyóznak (ma már ezek is nagyon kevesen vannak), ám az életük semmit sem változik. De ebből a templomba nem járókat elriasztó állapotból is van kiút – az őszinteség, a krisztusi alázat és az evangélium teljessége vállalásának lépcsőjén haladva.

4. Már nem tartom fontosnak, hogy szentbeszédeimbe beleszöjök szép verseket, nagy koponyáktól vett idézeteket. Isten szavát nem kell ilyenekkel megtámogatni. Elég önmagában. Önmagában erős. Nem szorul rá. Sőt semmi sem ér fel hozzá. (Feltéve, hogy azt mondjuk vele kapcsolatban, amiről tényleg szól, és nem azt, amit könnyelműen elgondolunk róla!)

Riporter: A mondottak ellenére mégis hogyan élte meg olykor az Istennel való találkozást?

Pap: Bevallom, imában nagyon ritkán, pláne szertartásokon nemigen találkoztam Istennel. Kivétel lehetne a papszenteléseken az ifjú papok prosztrációja (földre borulnak, miközben zeng a Mindenszentek litániája). Ebben van valami földöntúli szívszorító, amitől mindig könnybe lábad a szemem, s ez néha eszembe juttat valami hősiesség árvaságot, mert akármilyen papok lesznek is, esetleg rosszak, de mégis valami nagy dologra vállalkoznak Jézusért, amit kevés vallásos fiú tenne meg. Vagy ha a hófehérbe öltözött, mosolygó, naiv mennyasszonyt látom, aki nem is tudja, hogy tán sokszor meg fogják csalni, sok fájdalomban lesz része, és a szerelem tüze hamar kialudhat.

A papi breviárium idegen az én vallásos érzelmeimtől. Néhány zsoltárt kivéve idegesít, zavarttá tesz, holott az imának békét-nyugalmat kellene hoznia ebben a mai stresszes világban.

Mint sokunknak, az árnyas erdők, a mezők virágai nekem is Istenre nyitják szememet, a madarak dala meg a fülemet.

Olykor éreztem, hogy egy-egy igazán önzetlen tettemben benne volt az Isten. Találkozom néha Istennel mások szép prédikációiban is. De volt már, amikor a saját prédikációimban is rácsodálkoztam Istenre. Amikor beszéd közben valami nagyon jó és szép jutott eszembe, amit előzőleg nem is akartam mondani, amit nem is én gondoltam ki, amit egészen biztosan Isten „súgott”. Bibliaforgatók jól tudják, hogy Jézusnak az apostolokhoz intézett szavai teljesülnek be ilyenkor: „Abban az órában majd megtudjátok, mit szóljatok, hiszen nem ti beszéltek, hanem Atyátok Lelke szól belőletek” (Mt 10,19-20).

Egy barátom mondta, hogy ő a lovai szemében látja meg Istent. Én vajon mondhatom-e, hogy a kiskutyám szeméből látom olykor kedvesen kipillantani, rám mosolyogni Istent?

Riporter: Ilyenkor csak boldog volt?

Pap: Igen. És még az tett boldoggá, amikor – nagyon ritkán – át tudták venni tőlem az evangéliumot. Tisztán, teljes önzetlenségben megvalósítva, nem rekedve meg a természetes jóság szintjén, amikor tetteiket átragyogta a természetfeletti fénye, szépsége (például amikor valaki nem a fölöslegből adott, vagy úgy tett jót, hogy viszonzást még csak nem is remélhetett). Igen, ilyeneket öröm volt látni. Ez boldogság volt egy ideig.

Riporter: Van-e olyasmí, amit tapasztalatai alapján ebben a mai, egyre jobban elvallástalanodó világban jó evan-

gelizációs módszernek tart? Mire fektetné a hangsúlyt a lelkipásztorokodásban?

Pap: Igen. Egy-két dolog nagyon kikristályosodott bennem.

Az egyik: Mi, papok sokak szemében „védett férfiak” vagyunk, kényelmes és bebiztosított életűek. Különcnek, gyanúsak, netán fölöslegesnek tartanak minket. Úgy láttam, hogy ez a negatív megítélés elosztható, sőt még meg is szerethetnek minket. Amikor az emberek közé menve nehézségeimet, sőt bűneimet is őszintén feltártam nekik, vagy akár a kocsmában beszélgetve egy-két pohárral felhörpintettem a férfiakkal, akkor ez többet ért, mint tíz prédikáció. De az biztos, hogy tapinthatóan megéreztem köztük a felém áramló szeretetet. Sok templomba nem járó hívem hogyan is szerethetne meg egy olyan papot, aki bebújik előle a hús és pazar plébániára, az „üvegházba”? Aki elbújik a középkori miseruhák és a szószék mögé? Viszont az evangélium nemde egyetlen egyről, a szeretetről szól? Mit tud abból közvetíteni az a pap, aki előkelő idegenként, a híveitől távol él? Alig látják a mindennapokban, pláne nem a házukban. Ki veszi már komolyan azt a papot, aki a hatalom pózában és tökéletességet hazudva még azt gondolja, hogy a papra fel kell nézni? Mire föl? Mert kényelmesebb az élete? Mert nincs anyagi gondja? Mert nem szereti őket igazán, csak szavakban? Viszont, ha közéjük megyek, és óhatatlanul észreveszik gyöngeségeimet, vétkeimet, de azokat elismerem, és velük együtt akarok megtérni, akkor hitelessé és szerethető-

vé válok. Meg is szeretnek. Mert már elhiszik, hogy tényleg szeretem őket. Amíg nem szeretnek, addig az evangéliumot sem tudom átadni! Igaza van Kapisztrán Szent Jánosnak: „ha egy papot az emberek megvetnek, annak a prédikációit sem fogadják el.”

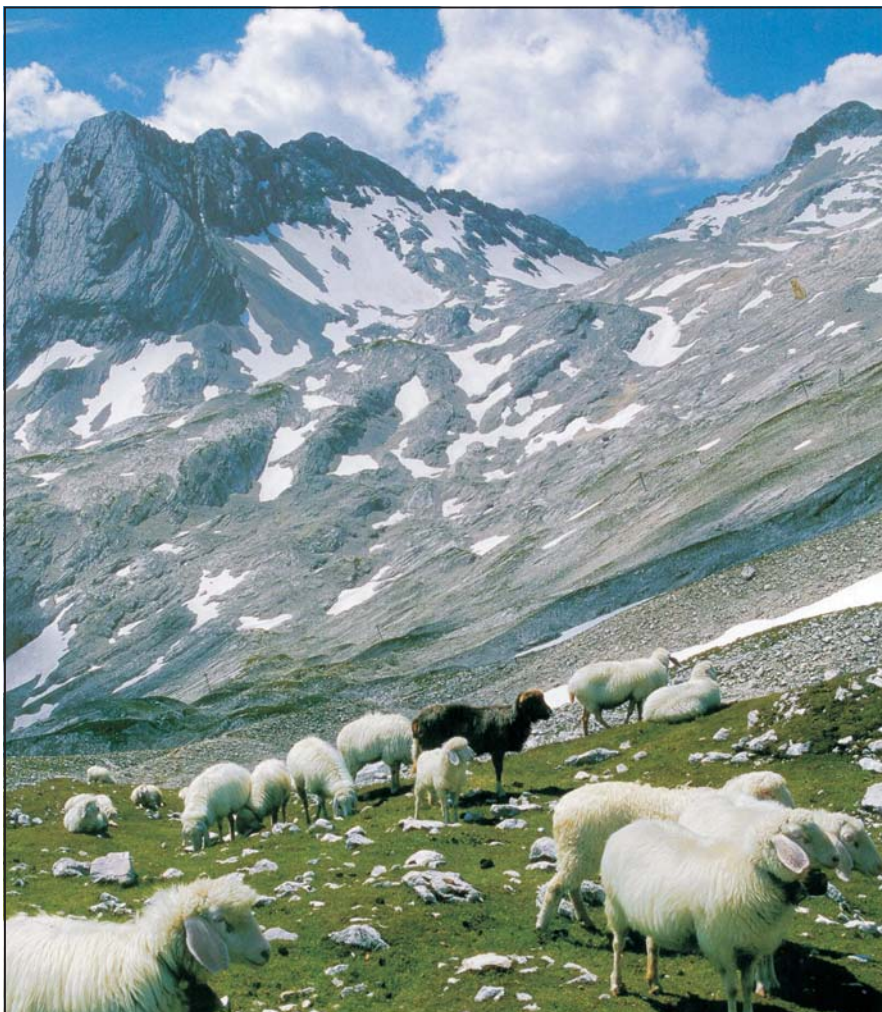
A második dolog pedig az, úgy prédikáljak, hogy jobban „mögötte legyek”. (Az, aki a hívek szemébe sem nézve felolvassa prédikációját, hogyan is lenne mögötte?) De a hívek is legyenek érdekeltőbbek, megszólítottabbjai az Igének. Ne repüljenek el a szavak csak úgy a fejek felett! Ne vonhassák ki magukat álmotagon az Ige alól (főként a falusi hívek), mint ami semmire sem kötelezi őket, és az életükre nem alkalmazható. Ezért nem röstellném barátságosan, lépésről lépésre, lassan bevonni, megszólaltatni őket. Például: „Téged hogyan érintett az, amit most hallottál? Te hogyan élnéd meg otthon vagy a munkahelyeden ezt a jézusi felszólítást?” Persze ez az elején izgalommal járna, de valahogy rávezetném őket. Először arra kérném őket, ne imakönyvet hurcoljanak a misére, ami a legtöbbször csak arra jó, hogy az ember elbújjon a benne található „andalító” imákban, és így ne kelljen imádkoznia a szó igazi értelmében: tényleg, valóságosan, „testre szabottan” Istennel beszélgetnie. Viszont mindenki hozzon magával Bibliát. Prédikáció közben felkérném őket, például így: „Pista bácsi, keresse ki benne ezt a részt, és olvassa fel!” Nem kellene ezt fanyalgón elvetni, mondván, hogy ez „szektás”, vagy máskor, felnőtt hittanórán és misén kívüli vallásos összejövetelen, bibliaórán kell csinálni. Miért ne

lenne szabad ezt elvetni? Azért, mert a misére még eljövő hívek 5%-a sem jön el ezekre a külön alkalmakra.

Mentsük a menthető! Égbekiáltó bűn, hogy a katolikusok nem olvassák, nem ismerik, nem szeretik a Szentírást. De ha nem szeretik, hogyan szerethetik vajon Jézust, Istent? Igaza van Szent Jeromosnak: „Aki nem ismeri az evangéliumot, Krisztust sem ismeri.” Viszont hogyan szerethetem azt, akinek a végtelen jószágáról csak nagyon homályos képm van.

Bibliaolvasás nélkül nem fog megváltozni a hívek földhöztapadt gondolkodásmódja. Ne csodálkozzunk, hogy enélkül nem fognak tudni, nem is akarnak megbocsátani, jézusian szeretni, és nem a pénzben látni az istent. De addig nem is fognak igazán örömet lelteni a hitükben: az csak kényszerű, sőt akárhányszor unalmas kötelességteljesítés lesz. (Hát nem ilyen képe van a vallásról sok fiatalnak is, hogy az unalmas, érdektelen?) Ez is közrejátszik a nagy lemorzsolódásban.

Tudnunk kell, hogy mi az elsődleges! Hittanosainknak, híveinknek mennyire hangsúlyozzuk a misére járást, pedig sokkal jobban kellene hangsúlyozni a Biblia ismeretét, olvasását. Mert ha „Isten levele”, a Biblia

révén előbb megismerik és megszeretik Istent, Jézust, akkor már szinte ki sem fogják bírni, hogy ne menjenek el a templomba, ahol Jézusról hallanak, sőt vele találkoznak és vele táplálják lelküket. Ha három ember fogná is le az ilyen hívőt, akkor sem tudnák visszatartani a szentmiséről. Kiverekedné magát a kezek közül. Biztos, hogy a templom elhagyásának oka falvainkban az, hogy nincs meg a *motiváció*. Sokan nem tudják, hogy érdemes-e járni. Nem tudják, hogy melyik a világ legizgalmasabb könyve, legértékesebb kincse! És így nem tudják, milyen sokat veszítenek avval, hogy nem ismerik a Bibliát.

Riporter: Hosszú pályafutása alatt voltak-e hitbéli kételeyei?

Pap: Hitem igazságaiban nem. A hit gyerekkorom óta sejtjeimbe ivódott mélyen hívő szüleimtől. Viszont néhányszor értetlenül állok Isten egyes tettei előtt. Például az állatok szenvedése előtt. De messze a legsúlyosabb Istenben való botránkozásomra, vele kapcsolatos értetlenségemre Jézusnak a „hamis sáfárról” szóló parabolája utal. Ő így összegez a végén: „...a világ fiai okosabbak a maguk nemében a világosság fiainál” (Lk 16,8). Számomra botránkoztató, hogy Isten miért olyan „érzéketlen fatuskónak” alkotott meg annyi sok embert? Érzéketlenek Jézus, az ő evangéliuma és a saját üdvösségük iránt. Egyházközségemben talán mindenki meg van keresztelve, de nagyon sokan vannak, akik szinte „be vannak oltva” a vallás ellen, amit úgy mellőznek az életükben, mint valami egészen fölöslegeset. Még csak nem is sejtik, hogy ezzel a világ legértékesebb *kincsét* dobták egy feneketlen tóba. Nem sejtik, hogy „nem babra megy a játék”. Nem érzik, hogy milyen óriási felelősséget hordoz az életük: e nyúlfarknyi, álomröptű földi életüktől, annak minőségétől függ majd egész örök életük. – Istenem, miért nem Irántad való nagyobb érzékkel, affinitással teremtetted meg az embert?

Riporter: A 40 év elteltével most milyen érzések vannak Önben?

Pap: Igen, 40 év elteltével érdemes elgondolkodnom azon, hogyan is telt a papságom, boldog voltam-e, és én mennyire boldogítottam másokat? Mennyire voltam üdvösségükre? És hogy érdemes volt-e vállalnom a kötelező cölibátussal együtt, amellyel sosem értettem egyet, és amelyet nem az én forró véremnek, túlfűtött testemnek találtak ki. De hát kénytelen voltam vállalni, mert különben nem lehettem volna pap. Az viszont elképzelhetetlen volt számomra, hogy ne pap legyek, hanem valami más. Abszurdum. Már kisgyerekkoromban szinte csupán a misztériumok világa érdekelt. Vonzódtam azokhoz a papokhoz, akiről éreztem, hogy jól érzik magukat a hivatásukban, és boldog, jó papok. (Lám, én meg rossz pap vagyok! De nem lehetek még jó is?) Felső tagozatban, amikor irodalmian szép vallásos történeteket olvastam, a középiskolában pedig izgalmas teológiai cikkeket, mindig a „hetedik mennyországban” voltam.

Viccesen szólva, most a „kapuzárás előtt” is mintha végső rohamot indított volna ellenem a „szebbik nem”, amelyet egyébként nagyon tisztellek és szeretek is. Ma már mi, papok is a szexuális ingerek pergőtüzében élünk. Bombázza idegrendszerünket a meztelenség a bolti reklámokon, az otthoni kísértés a TV-ben, a számítógépen a pornó. Ha kilépek az utcára, akkor meg a félig kibújtatott keblek tolakodnak eléem (ez a viselet szinte már „kötele-

ző”). Még a legvallásosabb női híveim közül is egyeseknek oly mély a kivágásuk, hogy amikor kijönnek áldozni, majdnem megremeg a Szentostya a kezemben. A szabadságom alatt a pesti körúton haladásom valóságos „vesszőfutás” volt, mivel gyengeségem ellenére is komolyan akarom venni Jézus e szavait: „Aki bűnös kívánsággal aszszonyra néz, szívében már paráználkodott vele” (Mt 5,28). Néha felsóhajtok: Ó, Istenem miért is születtem az Úr 1945. esztendejében, és mért nem ötven évvel azelőtt. Akkor még csak a hölgyek kivillanó meztelen, karcsú bokájában lehetett „gyönyörködni”!

De most már félreteszem a tréfát. Ha sokszor sötétség volt is az életemben, de végül is a helyemen vagyok – rossz papként is. Fiatalkoromban nagyon önző voltam, csak magamat szerettem, most öregedvén, egyre jobban megszeretem Jézust. A Jóisten ne verjen a számra, ma már egyre jobban igyekszem segíteni, szeretni az embereket, az ellenszenveseket is.

Ha a felszín sokszor háborog is, a lelkem legmélyén béke van. Az is megnyugvást ad, amivel Barnai atya vigasztalt. Mondtam neki, hogy mennyire vágyom lelkemet simogató-átformáló istenélményre, amely biztosan jobbá, szentebbé tenne. „Ó, te számár – mondta –, ezt a hátralevő kis időt már kibírod, s utána örökre Istenben gyönyörködhetsz boldogan!” Békét ad az is, hogy nem hazudtam, a színigazat mondtam, amikor néhány mélyen vallásos hívemnek dicsekedés nélkül állíthattam: a hátralevő „utolsó fejezetben” egyre kevésbé érdekel a pénz, és már csak Istenben akarok gazdagodni. Ezért, ha választanom kellene, hogy ingyen elvinnének egy hétre a mesés Kanári-szigetekre, vagy egy hétre elmehetnék V. László lelkigyakorlatára, akkor boldog és könnyű szívvel ez utóbbit választanám. De bocsássanak meg, mert ez már dicsekvés!

Nagyon bízom Istenben, hogy így, „rossz papként” is nem véletlenül, nem berúgott állapotban hívott meg, és hogy jobb sorsra vagyok érdemes: minél több ember felkarolására s végül – remélem – a Mennyországra. Mint Ön is, kedves Riporternő, és minden kedves olvasóm.

A hátralevő években az a szándékom, hogy olyan legyek, mint a fent említett „sugárzó emberek”. De nem magamért, nem az én megszentülésemért, hanem a híveimért. Az ő javukra. Mert nekem is az a tapasztalatom a többi jó-rossz pappal együtt, hogy sosem avval hatottam igazán, amit mondtam és tettem (néha gépiesen vagy hiúságból), hanem ami a szavaimon, tetteimen keresztül áradt, érkezett el hozzájuk. Nos, ez a sugárzás. – Istenem, segíts ebben!

Szeretném én is átélni, amit Szent Ágoston írt a Vallo-másokban: „Éppen olyan régi, mint örökkön új Szépség: későn gyulladt föl szereteted bennem. Íme, belül voltál, én pedig kívül, és kint kerestelek. Szépséges világodnak én rútságommal rohantam neki. Velem voltál, de én nem voltam Veled. Távol tartottak tőled engem olyan dolgok, amelyek nem léteznének, ha nem volnának benned. Hívtál, kiáltottál, és összetörted süketiségemet. Fölcillámlottál, sugarad rám özönlött, és messze üzted vakságomat is. Illatoztál, én lélegzetet vettem, és már lihegve futok feléd. Megízleltelek, már éhezem reád. És szomjúhozlak téged. Érintettelek, és fölgyulladt a vágyam, hogy békédet elnyerjem.”

Óhátí Károly
plébános